

Відмерехтіла далеч біла,
Сніги розтали — і нема.
І жінка, що мене любила,
Живе розлучена, сама.

Вона не дзвонить і не пише,
Вона не кличе і не жде.
Чому ж тоді до неї, вірше,
Душа похнюплена бреде?

Невже надіється, що можна
Переінакшити життя?
Але минуща днина кожна
І час тече без вороття.

І вже нічого не змінити,
Судьбу не вибереш нову.
І тільки пам'ять буде жити,
Допоки в світі я живу.